

РЕШЕНИЕ

№ 5340

гр. София, 22.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 13.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **6435** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс (ДОПК).

Производството е образувано по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от М. Г. Т. – Управител, чрез Адвокатско дружество „Б. и Т.“ срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221420004692-091-001/24.02.2021г., издаден от А. Г. М., орган възложил ревизията и М. П. Б., ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 770/17.05.2021г., издадено от Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика", Централно управление на Национална агенция по приходите, [населено място] /Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП, [населено място]/, относно установените задължения за ДДС и лихви за периода от 01.12.2019 г. до 31.12.2019 г. – главница в общ размер 150 000.00 лв. и начислени лихви за забава в размер на 16 959.69 лв.

В жалбата са изложени оплаквания за незаконосъобразност, немотивираност и необоснованост на оспорения ревизионен акт. Правят се възражения, че събраните по време на ревизионното производство доказателства следва да бъдат преценени в тяхната съвкупност, което не е сторено от ревизиращия екип. Жалбоподателят се позовава на практиката на ВАС и СЕС. Претендират се разности.

Ответният административен орган – Директор на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП-С., чрез процесуалния си представител юрисконсулт Й., излага становище за неоснователност и недоказаност на жалбата, моли съда да я остави без уважение, като

остави в сила оспорения ревизионен акт, и да присъди в полза на Дирекция ОДОП при ЦУ на НАП - С. следващото му юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител. Административен съд София - град обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който изрично е предвидено обжалване пред съд съгласно чл.156, ал. 1 от ДОПК. Решението на Директор на Дирекция ОДОП, ЦУ при НАП е връчено по електронен път на 19.05.2021 г. /л.17/. Жалбата е подадена чрез административния орган с вх. №53-04-399 на 27.05.2021 г., от надлежно лице и при наличието на правен интерес, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

От фактическа страна съдът приема за установено:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221420004692-020-001/04.08.2020 г. /л.24-26/, издадена от М. А. К., на длъжност Началник – сектор „Ревизии“, Дирекция „Контрол“, ТД на НАП [населено място], в качеството ѝ на заместник на А. Г. М., на длъжност Началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП [населено място], определена със Заповед № РД-8422-00-659/28.07.2020 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] и Заповед № РД-01-128/18.02.2020 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] /л.18-20/, е възложена ревизия на жалбоподателя за следните видове задължения:

- Данък върху добавената стойност за данъчен период от 01.12.2019 г. до 31.12.2019г.

Заповедта за възлагане на ревизия е връчена на жалбоподателя, по електронен път на 10.08.2020 г. /л.26/, като е определен срок за извършване на ревизията – до три месеца от връчване на заповедта. За ревизиращи органи са определени М. П. Б., на длъжност Главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията и И. А. Х. – Главен инспектор по приходите.

Заповедта за възлагане на ревизия е изменена със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ № Р-22221420004692-020-002/05.11.2020г., издадена от А. Г. М., на длъжност Началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП [населено място], определена със Заповед № РД-01-128/18.02.2020г. на Директор на ТД на НАП [населено място] /л.18-20/, като е определен срок за извършване на ревизията до 08.01.2021г.

Ревизионният доклад /РД/ по извършената ревизия с № Р-22221420004692-092-001/05.02.2021 г. е изготвен на 05.02.2021г. и е връчен на ревизираното лице на 08.02.2021 г. /л.27-35/. В срока по чл. 117 от ДОПК от страна на ревизираното лице не е подадено възражение срещу издадения РД.

Ревизионният акт, предмет на настоящето производство, с № Р-22221420004692-091-001/24.02.2021 г. е издаден на 24.02.2021 г. и е връчен на задълженото лице по електронен път на 25.02.2021г. /л.41/. С него са приети изложените в РД факти и обстоятелства, направените фактически и правни изводи и основанията за тях. РА съдържа реквизитите по чл.120, ал.1 от ДОПК. С оспорвания РА на дружеството са определени допълнителни задължения по ЗДДС над декларирания в размер на 150 000.00 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 16 959.69 лв.

Корекцията произтича от отказано право на приспадане на данъчен кредит на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, по четири фактури, издадени от [фирма],[ЕИК]. При ревизията е установено, че основната дейност на жалбоподателя през ревизираните периоди е извършване на аварийни и възстановителни строително-ремонтни работи, с деклариран К. 2008 – 4399, други специализирани строителни дейности, неklasифицирани другаде. Като допълнителна дейност дружеството е извършвало обслужване и ремонт на служебни автомобили на ДП Н. – Ж. В.. Установено, че дружеството е регистрирано по реда на ЗДДС на 06.07.2012 г. На дружеството е извършена ревизия по ЗДДС за данъчен период 01.09.2018 г. – 30.11.2019 г., приключила с РА № Р-22221420000193-091-001/12.08.2020 г.

В срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК от ревизирания субект до директора на дирекция ОДОП е постъпила жалба срещу констатациите на органите по приходите в процесния РА, с вх. № 53-06-1979/10.03.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С..

С мотивирано Решение № 770/17.05.2021 г. на Директор на Дирекция ОДОП, ЦУ на НАП [населено място], спорният ревизионен акт е потвърден относно установените задължения за ДДС и лихви за периода от 01.12.2019 г. до 31.12.2019 г. – главница в общ размер 150 000.00 лв. и начислени лихви за забава в размер на 16 959.69 лв. по четири броя фактури, издадени от [фирма], ЕИК:[ЕИК].

Ревизията е първа за посочените периоди и видове задължения.

В хода на ревизията на основание чл. 37, чл. 53 и чл. 56 от ДОПК, на ревизираното дружество е връчено Искане за представяне на документи и обяснения /ИПДПОЗЛ/ с изх. № Р-22221420004692-040-001/10.08.2020 г., с което органите по приходите са изискали да бъде представен цялата търговска и счетоводна документация, свързана с осъществяваната дейност през ревизирания период, в това число: оборотни ведомости, договори, анекси, притежавани лицензи, информация за начина на финансиране на дейността и др. На 14.09.2020 г., от страна на ревизираното дружество са представени част от изисканите документи и писмени обяснения, подробно описани в констативната част на РД. На ревизиращите органи е предоставен достъп до счетоводната документация на ревизираното лице, като е извършен преглед на първичните счетоводни документи и регистри на ревизираното лице, удостоверено с Протокол № 1717082/16.11.2020 г.

В хода на ревизията е установено, че през ревизирания период ревизираното дружество е декларирано доставки на извършени СМР основно към Г. – [фирма] и Национална компания „Железопътна инфраструктура“ ДП, [фирма] и [фирма]. Установено е, че ремонтните дейности са извършени от ревизираното лице със собствени машини и съоръжения, като в хода на ревизионното производство са закупувани основно строителни материали – токрет, бетон, мрежа за бетон, смола, карбон, силиконов импрегнатор, арматура, цимент, Бг-бегс, хидроизолация, активи и резервни части за активи. От страна на ревизираното дружество са представени писмени обяснения, съгласно които материалите, необходими за изпълнението на възложените СМР са доставяни директно на обектите, като всички доставки са придружени с фактури и приемо-предавателни протоколи. Разплащанията са извършвани с платежни нареждания, съгласно издадените фактури. Декларирано е, че ревизираното дружество не разполага със складова база за съхранение на материали, но във всеки един от обектите за СМР дейности има строителна площадка и физическа охрана съгласно сключени договори с Г. – [фирма] и [фирма].

На основание чл. 45 от ДОПК, в хода на ревизията са извършени насрещни проверки

на основни доставчици на [фирма]: [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. По отношение на дружествата – доставчици от страна на ревизиращите органи са извършени справки за относими за тях обстоятелства по данни от ИС на НАП. Всички установени факти и обстоятелства са отразени в протоколи за извършени насрещни проверки, подробно описани в РД, стр.4-10.

Ревизията е отказала право на данъчен кредит, както следва:

1. В размер на 150 000.00 лв., ведно със съответните лихви за забава за данъчен период м. Декември 2019 г. по четири броя фактури, издадени от [фирма]:

- Фактура № 00...83/05.12.2019 г., с предмет: М. GM A., високопроизводителна машина за полагане и впръскване на бетон – рециклиран;

- Фактура № 00...85/09.12.2019 г., с предмет: Помпа за инжектиране на Анкери К. К М. – 10, рециклирана;

- Фактура № 00...86/09.12.2019 г., с предмет: Доставка на компресор-модел А. С. – рециклиран;

- Фактура № 00...88/11.12.2019 г., с предмет: Инжекционна система G. IS 80-E M..

При извършената на доставчика насрещна проверка е изготвено искане за представяне на документи и писмени обяснения във връзка с извършените доставки, връчено по електронен път на 17.09.2020г. В указания срок от дружеството-доставчик с придружително писмо вх. № 53-00-2321#2/12.10.2020г. са представени писмени обяснения и доказателства. Декларирано е, че дружеството-доставчик е извършител на фактурираните доставки с контрагент [фирма]. Приложени са – заверени копия на спорните фактури, И. фактури, издадени от JP E. V. S. на [фирма] с № 2176/03.12.2019г., №2180/10.12.2019 г., № 2179/04.12.2019г., Приемо-предавателен протокол №0..88 от 20.12.2019г., между [фирма] и [фирма] с описани доставените активи, предмет на спорните фактури, без положени подписи и печати, на лицата „За Приел“ и „За Предал“; Споразумение от 01.12.2019 г., подписано между [фирма], [фирма] и [фирма], с което е договорено, че при извършване на търговската дейност между дружеството-доставчик и ревизираното дружество, и поради блокирана банкова сметка на [фирма], движението по сумите по доставките да бъдат преведени по сметка на [фирма] за м. Декември 2019 г. [фирма] дава съгласие, сумите по сделката между [фирма] и [фирма] за м. Декември 2019 г. да бъдат преведени по неговата банкова сметка, без да взема страна по сделката на същите и да реализира печалба от движението на сумите от сделките на двете дружества; Справка – декларация за ДДС на [фирма] за данъчен период м. Декември 2019 г.; Дневник на покупки на [фирма] за данъчен период м. Декември 2019 г.; Дневник на продажби на [фирма] за данъчен период м. Декември 2019 г.; Хронологичен регистър на [фирма] за данъчен период от 01.12.2019 г. до 31.12.2019 г.; ЧМР; банкови извлечения от [фирма]. Посочено е, че няма издадени ДИ/КИ към фактури с № 83, 85, 86, 88 от м. Декември 2019 г., включително и Свидетелство за регистрация по ЕКАФП /П.. 3/. За дружеството-доставчик е установено, че е регистрирано лице по ДОПК на 29.11.2017 г. в ТД на НАП [населено място], както че е регистрирано по реда на ЗДДС на 15.01.2018 г., регистрация по избор, независимо от облагаемия оборот, и е deregистрирано по ЗДДС, считано от 15.01.2020 г. – поради установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС. След извършена проверка в ИС на НАП, относно подадени уведомления за сключени и прекратени трудови договори, е установено, че в дружеството-доставчик за периода на издаване на фактурата от 01.12.2019 г. до 31.12.2019 г., има подадено едно уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ на длъжност

„главен технически сътрудник“. Установено е, че за същия период е подадена информация за осигурителен доход за осигурените лица с Декларация обр. 1 и Декларация обр. 6 за размера на задълженията на лицето за данъци и осигурителни вноски, като те не са внесени. След проверка в ИС на НАП, е установено, че дружеството-доставчик е включило в Дневника си за продажби и Справка-декларация по ДДС за м. Декември 2019 г. спорните фактури.

Относно дружеството - JP E. V. S., доставчик на [фирма], е извършена справка в информационния масив на НАП, подадена от Агенция „Митници“ за плащания по ДДС от внос, като е установено, че няма данни за начислен от митническите органи данък, респективно произходът на стоките от внос не може да бъде доказан.

От страна на ревизираното дружество в хода на ревизията са представени, както следва: Оборотни ведомости за данъчен период 01.12.2019 г. до 31.12.2019 г., Инвентарна книга към 31.12.2019 г., Справка от НАП за актуално състояние на действащите трудови договори към 09.09.2020 г., Щатна ведомост на ревизираното дружество за м. Август 2020 г., Декларация за банкова сметка и обслужваща банка, Хронологичен регистър за период от 01.12.2019 г. до 31.12.2019 г., Дневник за продажби за данъчен период м. Декември 2019 г., копия на спорните фактури и Приемо-предавателен протокол № 0..83/20.12.2019 г., между [фирма] и [фирма] с описани доставените активи, предмет на спорните фактури, без положени подписи и печати, на лицата „За Приел“ и „За Предал“.

По отношение на представените в хода на ревизията фактури, заверени копия на съпътстващи документи към спорните фактури, органите по приходите са приели, че същите са непълни, недостоверни и не доказват реалност на извършените доставки.

В обобщение, предвид изложените факти и обстоятелства, установени при прегледа на представените доказателства и на информацията, съдържаща се в информационната система на НАП, ревизията е приела, че доставчикът не е бил в състояние да извърши фактурираните доставки на стоки. Позовала се е, че от представените доказателства и от извършената насрещна проверка не се доказва наличието на материална, кадрова и техническа обезпеченост на доставчиците, която е необходима за изпълнение на фактурираните доставки на стоки. Ревизиращите органи са приели, че представените документи не доказват извършвани действителни доставки на стоки – липсват документи относно транспорта на стоките – договори, заявки, фактури и предвид липсата на доказателства за извършено плащане на доставчика на [фирма]. Отбелязали са, че анализът на събраните доказателства указва за документално оформяне на търговски взаимоотношения, но не и за фактически развили се такива, и това обстоятелство е известно на жалбоподателя. На основание чл. 68, ал. 1, т. 1, чл. 69, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 6 и чл. 9, и чл. 25 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури.

Във връзка с всички описани по-горе констатации на жалбоподателя са определени и лихви за ДДС, посочени в таблицата на РА.

Недоволен от издадения му ревизионен акт, жалбоподателят го е оспорил по административен ред и с Решение № 770/17 .05.2021 г. на Директор на дирекция ОДОП-гр.С. при ЦУ на НАП, обжалваният РА е потвърден.

В хода на съдебното производство се допусна съдебно-счетоводна експертиза, с вещо лице С. Г. Д. - К., която е даде заключение по следните задачи:

1. Отразени ли са процесните фактури в счетоводствата на жалбоподателя и неговия

доставчик, има ли осчетоводени разходи за изпълнението на тези услуги от изпълнителите им, приходи от заплащането им, обезпечеността на страните по доставките – кадрова и техническа във връзка с установяване на реални доставки по фактурите?;

2. Включени ли са процесните фактури в справките-декларации за ДДС и в Дневниците за продажби за съответните периоди на тези доставчици, начислен ли е ДДС от доставчиците и отразен ли е като задължение към бюджета?;

3. Извършени ли са разплащания по процесните фактури?;

4. Използвани ли са получените доставки в независимата икономическа дейност на жалбоподателя?;

5. Има ли извършени от жалбоподателя последващи доставки/реализация по спорните фактури?;

6. Има ли съответствие на описаните количества и видове стоки по получените фактури с тези по последващи доставки/реализация?;

7. Има ли извършени доставки на стоки, които да са идентични/вид и количество с тези по фактурираните спорни доставки през проверявания период от друг доставчик/доставчици?

Съдът ще коментира приетото по делото експертното заключение при излагане на правните си изводи.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Ревизионното производство е извършено от компетентни за целта органи и при спазване на процесуалните правила за извършването на ревизията. Ревизионният акт е издаден от компетентни органи на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в кръга на определените им правомощия /в този смисъл Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. на ВАС/. Ревизионният акт е издаден в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт. Оспореният Ревизионен акт съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира съществени процесуални нарушения на административно-производствените правила.

Във връзка с компетентността на ревизиращите органи по делото са представени съответните заповеди, а именно: Заповед № РД-8422-00-659/28.07.2020 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] на Директор на ТД на НАП [населено място] /л.18-20/, с които е наредено М. А. К., на длъжност Началник – сектор „Ревизии“, Дирекция „Контрол“, ТД на НАП [населено място] да замества А. Г. М., на длъжност Началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП [населено място] за времето от 03.08.2020 г. до 07.08.2020 г., както и Заповед № РД-01-128/18.02.2020 г. на Директор на ТД на НАП [населено място], с която М. А. К., на длъжност Началник – сектор „Ревизии“, Дирекция „Контрол“, ТД на НАП [населено място] и А. Г. М., на длъжност Началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП [населено място] са определени да изпълняват функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК, считано от 18.02.2020 г.

В хода на ревизионното производство са събрани доказателства по предвидените в ДОПК способи. На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя [фирма] е връчено ИПДПОЗЛ от 10.08.2020 г., в отговор на което са представени доказателства. На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на доставчиците на ревизираното лице, като на последните са връчени ИПДПОЗЛ, а за резултатите от проверките са съставени съответните протоколи, за констатациите и данните от информационната система на НАП за съответния доставчик.

Съдът констатира, че Ревизионният акт е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели. Във връзка с това и с оглед разпоредбата на чл. 16, ал. 1, т. 1 от ЗЕДЕУУ, по делото са представени на хартиен и електронен носител заверени копия на електронни съобщения за издаването на КЕП на служителите, подписали електронни документи, издадени във връзка с приключилото ревизионно производство № Р-22221420004692-091-001/24.02.2021 г. спрямо [фирма]. Всички актове в ревизионното производство – ЗВР, Заповеди за изменение на ревизионното производство, РД и РА са издадени от органи по приходите, които са притежавали квалифициран електронен подпис. Съгласно чл. 3 от Закон за електронния документ и електронни удостоверителни услуги/заглавието е изменено-преди Закон за електронния документ и електронния подпис/Изм. - ДВ, бр. 85 от 2017 г./, Електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО /ОВ, L 257/73 от 28.08.2014 г./, наричан по-нататък „Регламент /ЕС/ № 910/2014“./2/ /Доп. - ДВ, бр. 85 от 2017 г./ Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ съдържащ електронно изявление. В редакцията, действаща към момента на издаване на ЗВР, РД и РА, съгласно ЗЕДЕУУ, чл. 3, ДВ. бр. 85 от 2017 г., електронен документ е електронен документ по смисъла на чл. 3, т. 35 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на [Директива 1999/93/ЕО](#) (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.), наричан по-нататък „[Регламент \(ЕС\) № 910/2014](#)“. Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ.

Съгласно чл. 4 от ЗЕДЕУУ, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл. 13 от ЗЕДЕУУ /Изм. - ДВ, бр. 85 от 2017 г./, електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство, а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл. 16. Електронният подпис по ал. 3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал. 1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай, ЗВР, ЗИЗВР, РД, както и РА, са създадени като електронни документи по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронни документи, подписани от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, те са връчени на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал. 1 от ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред със съответната разписка. С оглед разпореденото от законодателя в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на чл. 13, ал. 1 от ЗЕДЕУУ, електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство. Квалифициран електронен подпис, съгласно ал. 3 и ал. 4 е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл. 16 и именно той има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, следователно е необходимо да е спазено изискването на чл. 16, ал. 1, т. 1, според което той трябва да е придружен от издадено от доставчик на удостоверителни услуги удостоверение за КЕП, отговарящо на

изискванията на чл. 24 и удостоверяващо връзката между автора и публичния ключ за проверка на подписа. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Автентичността на всеки един документ/частен свидетелстващ и официален свидетелстващ или диспозитивен/ може да бъде оспорена по реда на чл. 193 от ГПК и в този случай, Съдът е длъжен да провери дали този документ действително материализира изявление, направено от лицето /органа/, сочен като негов автор или не.

По делото са представени доказателства за валидност на притежаваните от органите по приходите електронни подписи, анализът на които обосновава извод за това, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в ал. 4 на чл. 13 от ЗЕДЕП е въведена фикция за саморъчен подпис.

От друга страна, съдът съобрази и това, че всички доставчици на удостоверителни услуги на територията на Република България в изпълнение на изискването на чл. 28 от ЗЕДЕУУ се поддържат публични регистри на издадените удостоверения за електронни подписи, публикувани на техните интернет-страници. Проверките в тях се осъществяват по име на автор на подписа, следователно не се изискват специални знания и умения, както и да се разполага с конкретния подписан електронно документ. Във всеки един от тези регистри, видът на подписа е указан с търговско наименование, но при преглед на предлаганите от същия доставчик удостоверителни услуги /публичнодостъпна информация/ се установява дали съответното търговско наименование е за квалифициран електронен подпис. Посочената информация се съдържа и в обявените политики за предоставяне на удостоверителни услуги от съответните доставчици, както и в Наръчник на потребителя, където е указан и конкретният цифров идентификатор за съответния доставчик, който се съдържа в удостоверението за квалифициран електронен подпис.

От така представените преписи на хартиен носител, включително и от извършените справки в публичния регистър <https://www.b-trust.org>, се установява, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, издадени като електронни документи са подписани с квалифициран електронен подпис на органа, възложил ревизията – М. А. К. – Началник на Сектор „Ревизии“, Дирекция „Контрол“ на ТД на НАП; А. Г. М., на длъжност Началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП [населено място], както че М. П. Б., на длъжност Главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията и И. А. Х. – Главен инспектор по приходите, служители и органи по приходите в ТД на НАП – С. са притежавали валиден квалифициран електронен подпис към датите на издаване на РД и РА.

Настоящият съдебен състав, при липса на оспорване на електронните подписи върху ревизионния акт и въз основа на представените доказателства, респ. служебна проверка в публичния регистър <https://www.b-trust.org>, счита че РА е подписан от възложителя и ръководителя на ревизията и не е нищожен.

Не са допуснати нарушения на изискванията за форма при издаването на актовете, като са спазени изискванията за съдържание съответно по чл. 113, ал. 1 от ДОПК за издадената ЗВР, по чл. 117, ал. 2 от ДОПК за РД и по чл. 120, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК за РА.

Актовете на органите по приходите са връчвани на ревизираното лице и същото е могло своевременно да защити правата си като представи доказателства. Предвид на изложеното, не са допуснати нарушения на изискванията за компетентност, съдържание, форма и процесуални правила при издаването на РА.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав приема, че оспореният административен акт е постановен от материално компетентен орган с надлежно делегирани правомощия, властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма и е постановено в рамките на преклузивния срок по чл. 109 от ДОПК.

Правният спор се свежда до това дали са действително извършени доставки по процесните фактури от издателя на фактурите, доколкото придобитите активи са осчетоводени при получателя, но издателят на фактурите не се доказва да е реалният

доставчик. Реално осъществена доставка, от която възниква право на приспадане на данъчен кредит е само такава, при която е налице идентичност на страните по реалната доставка с тези, които са вписани във фактурите. По –конкретно доставчикът, издател на фактурата следва да е реално осъществил доставките предмет на фактурите, а не просто да е издал данъчен документ за стоки, получени от друго лице.

В закона няма легално определение на понятието "*неправомерно начислен данък*" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС, но по аргумент от противното това е всяка една хипотеза, при която начисляването на данъка е станало в нарушение на императивни законови разпоредби. Тъй като наличието на реална доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС е условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга е "*неправомерно*" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване правото на данъчен кредит. Следователно по делото следва да се установи дали са били основанията за начисляване на данъка от доставчиците по спорните фактури.

От гледна точка на формалната логика наличието на доставка съставлява положителен факт и след като жалбоподателят черпи права от наличието на реална доставка, в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на този положителен факт. Относно доказателствената тежест в процеса са приложими общите правила на доказване, според едно от които, всяка страна е длъжна да установи обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения. В настоящия казус това означава, че ревизирият данъчен субект е този, който трябва да докаже по пътя на пълното доказване, че доставките по фактурите са реално извършени.

За да бъде признато и законосъобразно упражнено правото на данъчен кредит следва да са събрани доказателства относно всеки един от юридическите факти, предвидени в действащия към момента на издаване на фактурата закон. Съобразно общите правила за разпределяне на доказателствената тежест, жалбоподателят, който претендира възникването и законосъобразното упражняване на правото на данъчен кредит по процесните фактури, следва да докаже при пълно и главно доказване наличието на предпоставките по чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС и отсъствие на пречки по чл. 70 от ЗДДС, които да препятстват упражняването на правото на данъчен кредит.

Правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя е отказано на основание чл. 70 вр. чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС във връзка с изводи за неправомерно начислен във фактурите данък, поради липса на доказателства за реалното осъществяване на доставките, водещи до извод за липса на данъчно събитие по смисъла на чл. 6 от ЗДДС.

В случая предмет на процесните фактури са доставки на стоки, представляващи активи: високопроизводителна машина за полагане и впръскване на бетон /рециклирана/, помпа за инжектиране на Анкери К. К М. – 10 /рециклирана/, компресор-модел А. С. – /рециклиран/, Инжекционна система G. IS 80-E M.. В хода на ревизионното производство, във връзка с депозираните документи и писмени обяснения от ревизираното лице и документи, представени от дружеството-доставчик, от страна на органите по приходите е прието за установено, че не се доказва реалност на извършените доставки.

Безспорно както в хода на ревизията, така и в хода на съдебното производство не се представиха убедителни доказателства във връзка с реалността на извършените доставки и по-специално, такива представляващи търговска кореспонденция - договори, заявки, оферти, каталози и прочие. Вярно е, че в хода на ревизията от страна на ревизираното лице и неговия доставчик са представени копия на спорните фактури, включително и приемо-предавателни протоколи, но същите не удостоверяват безспорно реалността на доставките. Видно от двата приемо-предавателни протокола е, че същите са с различен номер – представеният от дружеството-доставчик, П. 3 по делото, е с № 0..88/20.12.2019 г., а представеният от ревизираното дружество, П. 2 по делото, е с № 0..83/20.12.2019 г. И двата приемо-предавателни протокола не са подписани, не са положени печати на двете дружества, нито са посочени служители/лица „За Приел“ и „За Предал“, респективно

материалноотговорни лица за двете дружества, нито е доказано мястото на предаване на стоките и транспорта им до това място. Друг съществен момент е липсата на товарителница за извършен транспорт на процесните стоки, съответно за чия сметка е бил извършен транспортът на стоките, използван ли е превозвач. Липсват представени технически спецификации на доставените стоки, съответно оферти, гаранции, независимо, че се касае за рециклирани машини.

От страна на [фирма] не са представени други доказателства за получаване на стоките от JP E. V. S., освен фактурите и Товарителница /П.. 3/, от която се установява, че стоките са транспортирани от Б. и Х. през Г.. Липсват представени стокови разписки, доказателства, удостоверяващи, че действително транспортът на процесните стоки е бил за сметка на [фирма].

Съгласно константната съдебна практика, значението на транспортните документи досежно спорния по делото въпрос се състои в следното: страните по доставките нямат общ район на стопанска дейност, то логично е стоките, предмет на фактурите, да бъдат превозени от доставчика до склада на ревизираното лице. Освен това и мястото, за което се твърди стоките да са доставени е различно от мястото им на закупуване, както и че в приемо-предавателните протоколи не е посочен адресът на склада/обекта на ревизираното лице. След като за предаването, превозването и получаването на стоките разпоредбите на ЗСч и нормативните актове по прилагането му изискват съставянето на счетоводни документи, удостоверяващи извършването на тези стопански операции. И след като в хода на ревизията и при обжалването на акта не са представени безпротиворечиви доказателства, удостоверяващи извършването на тези операции, следва да се приеме, че те не са извършени.

Отделно от това, в така представената товарителница липсва пореден номер, липсва информация за конкретно място на получаване на процесните стоки. И както се посочи по-горе, липсва стокова разписка. Наличието на стокова/складова разписка е съществен елемент за доказване реалността на доставката на стоки. При реалното приемо-предаване на стоките доставчикът издава стокова разписка, а купувачът – складова разписка. Стоковата разписка е основание за доставчика да издаде фактура, тъй като той се е задължил да предаде стоката, а складовата разписка документира заскладяването на стоките при получателя, т.е. с нея се задължава материално-отговорното лице, получило стоките при купувача, което показва, че те реално са получени във фирмата и доставката не е фиктивна.

Вярно е, че съгласно допуснатата по делото ССЧЕ, включително и от констатациите на органите по приходите, че процесните фактури са отразени в счетоводните регистри по ЗДДС на дружеството-доставчик, като издадени на ревизираното дружество. От страна дружеството-доставчик е отчетен приход във връзка с извършената доставка, а от ревизираното лице – разход, както и че стоките за заприходени и заведени в инвентарната книга на Счетоводна сметка 206 – „Машини и съоръжения“ и в счетоводния амортизационен план към 31.12.2019 г. със съответните инвентарни номера при ревизираното лице. Но, това не доказва по безспорен начин реалността на доставките. Липсват представени документи за допълнителни разходи, свързани с придобиване на процесните машини, съгласно установеното от вещото лице. Съгласно ССЧЕ, от текста на представените приемо-предавателни протоколи се установява, че машините са доставени с придружаващи документи до обекта на ревизираното дружество в [населено място]. Тези документи, обаче не са представени нито в хода на ревизията, нито в хода на съдебното производство.

Не се доказва и по безспорен начин разплащането по процесните доставки, вярно е, че съгласно ССЧЕ, от представените банкови извлечения, се установява извършено плащане от страна на ревизираното дружество по банкова сметка на [фирма], извършено въз основа на представено в хода на ревизията Споразумение от 01.12.2019 г., сключено между [фирма], [фирма] и [фирма]. Но, не са представени доказателства за прехвърляне на сумата от банкова сметка на [фирма] на [фирма].

В тази връзка при съвкупен анализ на събраните по делото доказателства, настоящият съдебен

състав счита, че само на основание установеното от вещото лице по допуснатата ССЧЕ по делото не може да се обоснове реалност на извършените доставки от издателя на фактурите. Следователно правилни са изводите на органите по приходите, че предметът на спорните доставки не е доказан от съпътстващите ги документи, а сами по себе си фактурите не доказват това. Фактурата като първичен счетоводен документ има за цел да отрази вече осъществили се факти в обективната действителност – обобщени чрез понятията за стопанска операция по възприетата технология на ЗСч и за доставка на стоки по смисъла на ЗДДС. Възникналите факти преди издаването на една фактура следва да могат да бъдат доказани с предвидените в закона способности и по-конкретно доказателствени средства, които установяват относими обстоятелства към действителното осъществяване на доставка от съответния вид. В тази връзка следва да се има предвид, че е налице оспорване на процесните фактури и съпътстващите ги документи още в хода на ревизията. Доколкото органът по приходите е такъв по ръководство и решаване в извънсъдебната фаза на производството, то очевидно няма как и пред кого да направи нарочно изявление за оспорване. Това оспорване се съдържа имплицитно в РД и РА с отказа на органите по приходите да зачетат убеждаващото въздействие на фактурите. Съдържанието на доказателствената тежест е правото и задължението на съда да приеме за ненастъпили правните последици на недоказаните факти. Предвид неустановеното получаване от жалбоподателя на стоките по фактурите не е осъществен пораждащия правото на приспадане на данъчен кредит юридически факт по чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Добросъвестността на получателя по доставка е изключена, когато не докаже, че действително е получил насрещната престация по доставката или реалност на доставката. Това е така, тъй като е страна по двустранен договор за доставка и трябва да знае, всички обективни факти, свързани с осъществяване на доставката. Когато не установи такива факти, следователно не е участвал при осъществяване на доставката, а след като притежава фактура, която не е свързана с получена от него доставка по двустранен договор, то следва извод и знание за формално (документално) издаване на фактурата.

От постоянната съдебна практика на Съда на ЕС (например Решение от 14.12.2000 г. по дело E.-S., C-110/99, R., стр. I-11569, т. 52 и 53, решение от 17.07.2014г., съединени дела А. Т. (C-58/13) и Р. Т. (C-59/13), E.:EU:C:2014:2088, т. 42 – 46 и други) следва, че за да се установи наличието на злоупотреба с право по правото на Съюза, са необходими обективен и субективен елемент, които съответно изискват да бъде установено следното:

А) обективният елемент на злоупотребата с право изисква от определена съвкупност от обективни обстоятелства да следва, че въпреки формалното спазване на предвидените в правната уредба на Съюза условия, целта, преследвана от тази правна уредба, не е постигната. Б) субективният елемент на злоупотребата с право изисква да е налице намерението да се получи неправомерно предимство от правната уредба на Съюза, като изкуствено се създават условията, необходими за неговото получаване.

Когато не може да се направи извод, че се касае за действително осъществена доставка, такива данни могат да сочат на извод за привидно съглашение. Твърдението на ответника, че жалбоподателят като получател по процесните фактури е знаел, че участва в привидни сделки, е относимо към субективния елемент на злоупотребата с право. Знанието на страната, свързано с привидността на сделката, се свежда до два отделни елемента – възможност за знание и задължение за знание. Същите могат да бъдат сведени до изясняване на обстоятелството дали получателят е положил грижата на добрия търговец и длъжимите в тази връзка усилия с оглед естеството на конкретната доставка, т.е. касае положителни действия. Така според практиката на Съда на ЕС: "Когато получателят по доставката, въпреки положените длъжими усилия в рамките на разумното, не е знаел, че сделката е привидна, следва да се счита за добросъвестен, и правото на приспадане не може да бъде отказано, дори и да са налице обстоятелства, които сочат на друго. Според Съда на ЕС, установяването на режим на обективна отговорност би надхвърлило необходимото за защита на държавното

съкровище" (в този смисъл Решение от 11.05.2006 г. по дело F. of T. I. и др., C-384/04, R., стр. I-4191, т. 32 и Решение от 21.02.2008 г. по дело N. S., C-271/06, Сборник, стр. I-771, т. 23).

Следователно, установяването субективния елемент - получателят е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е привидна или злоупотреба с право се отнася до спазването на принципа за добросъвестност от получателя по доставката. Този принцип отразява дължимото поведение, произтичащо от общата забрана за злоупотреби и измами, както и от принципа, съгласно който никой не може да се ползва от правата, предоставени от правния ред на Съюза, с измамна цел или с цел злоупотреба и от принципа на защита на оправданите правни очаквания. За значението, което се отдава на добросъвестността на данъчнозадълженото лице, в контекста на правото на приспадане на ДДС, свидетелства съдебната практика на Съда на ЕС:, изразена в решения O. и др., C-354/03, C-355/03 и C-484/03, EU:C:2006:16, K. и R. R., C-439/04 и C-440/04, EU:C:2006:446, M. и D., C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, T., C-324/11, EU:C:2012:549, както и определения F. V, C-563/11, EU:C:2013:125 и Jagieiiio, C-33/13, EU:C:2014:184, както и например:

Търговците, които взимат всички мерки, които са необходими, за да гарантират, че техните сделки не са свързани с измама, независимо дали това е измамно избягване на ДДС или друга измама, трябва да могат да разчитат на законността на тези сделки, без риск да загубят правото на приспадане на ДДС (в този смисъл C-384/04 F. of T. I. and O. [2006] E. I-0000, § 33). Не е в противоречие с правото на Съюза да се изисква от стопанския субект да вземе всички необходими мерки, за да се увери, че осъществяваната от него сделка не го води до участие в данъчна измама (вж. в този смисъл Решение от 27.09.2007 г. по дело T. и др., C-409/04, Сборник, стр. I-7797, т. 65 и 68, Решение по дело N. S., т. 24 и Решение от 21 декември 2011 г. по дело V. O., C-499/10, т. 25).

Националната юрисдикция е задължена да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по това дело, за да определи дали данъчнозадълженото лице е действало добросъвестно и е взело всички мерки, които могат разумно да се изискват от него, за да се увери, че осъществяваната операция не го довежда до участие в данъчна измама. В хипотезата, при която тази юрисдикция стигне до извода, че с оглед на обективни данни е доказано, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че осъществената от него операция е била част от извършена от другата страна по доставката измама, и че не е взело всички зависещи от него разумни мерки за избягване на тази измама, ползването от правото на освобождаване от ДДС би могло да му бъде отказано (в този смисъл решение M.-G., EU:C:2012:547, т. 53 и 54).

Грижата на добрия търговец представлява мярка за добросъвестно поведение на получателя по доставката по смисъла на чл. 302 ТЗ. Ако не е положена тази грижа, търговецът е недобросъвестен, в който случай при наличие на обстоятелства, сочещи на злоупотреба по правото на ЕС, следва да бъде отказано правото на приспадане на данъчен кредит. Твърдението на жалбоподателя, че правото на приспадане следва да бъде признато, независимо, че друг доставчик по веригата е извършил нередности, действително е така, но когато получателът по доставката е добросъвестен. Всеки случай следва да се преценява конкретно, не може по принцип да се изисква от търговеца да извършва проверки на другата страна по сделката, за обстоятелства, свързани с доставката. Когато този търговец е разполагал с косвени доказателства за нередности или измама, е бил длъжен да се увери в надеждността на доставчика, съгласно съдебната практика на Съда на ЕС, например:

Мерките, които в конкретния случай е разумно да се изисква да бъдат взети от желаещото да упражни право на приспадане на ДДС данъчнозадължено лице, за да се увери, че сделките му не са част от измама, извършена от друг стопански субект по предходна сделка, се определят основно с оглед на обстоятелствата в конкретния случай (вж. решение M. и D., C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 59, както и определение Jagieiiio, C-33/13, EU:C:2014:184, т. 37, P. S. sp.j. F. S., J. S., Jarosiaw S., C-277/14, E.:EU:C:2015:719, т. 51). Макар да е възможно да се приеме, че когато данъчнозадълженото лице разполага с косвени доказателства, позволяващи

да се подозира наличие на нередности или измама, то е длъжно да се осведоми за стопанския субект, от когото възнамерява да закупи стоките или услугите, за да се увери в неговата надеждност, данъчната администрация не може по принцип да изисква от това лице, от една страна, да е проверило, че издателят на фактурата за стоките и услугите, във връзка с които се иска упражняване на правото на приспадане, разполага със съответните стоки и е в състояние да ги достави и че е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на ДДС, за да се увери, че не са налице нередности, или, от друга страна, да притежава документи в това отношение (вж. в този смисъл решения М. и D., C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, т. 60 и 61, Строй транс, C-642/11, EU:C:2013:54, т. 49, P. S. sp.j. F. S., J. S., Jarosiaw S., C-277/14, E.:EU:C:2015:719, т. 52, както и определение Jagieiiio, C-33/13, EU:C:2014:184, т. 38 и 39).

Добросъвестността на търговеца, получател по доставката, не може да съставлява самостоятелно основание за признаване на правото на приспадане без да е доказано реалното получаване на стоките или услугите по сделката. Това е така, тъй като без да получена доставката, не възниква право на приспадане на данъчен кредит. Добросъвестният търговец, ако действително е получил стоките или услугите, следва да разполага с доказателства за предаването на стоките и приемането на услугите. С оглед на това, ако е положил дължимата грижа, следва да разполага с всички доказателства за осъщественото изпълнение по доставката, в противен случай следва да може да представи разумно обяснение защо не разполага с доказателства. Тези факти са налице в процесния случай, тъй като жалбоподателят не представи относими доказателства за обстоятелства, които според естеството на спорните доставки, сочат изводи за изпълнението им. Съответно на това жалбоподателят не е положил дължимата грижа, а именно грижата на добрия търговец да води делата си по начин, който му позволява да докаже правата си съответно да бъде осъществен контрол от органите по приходите върху законосъобразното упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит.

Изложеното не противоречи на приетото от СЕС в решение от 21.06.2012 г. по съединени дела C-80/11 и иC-142/11, тъй като в т. 63 е посочено, че според практиката на съда, държавите-членки следва да проверят декларациите на данъчно задължените лица, отчетите на същите и другите относими документи (вж. решение от 17.07.2008 г. по дело C-132/06, т. 37 и решение от 29.07.2010 г. по дело C-188/09, т. 21). В т. 64 е посочено, че за тази цел Директива 2006/112 и по-конкретно чл. 242 от нея задължава всяко данъчно задължено лице да води достатъчно подробна отчетност, за да даде възможност за прилагането на ДДС и за неговия контрол от данъчните органи.

След подробен анализ на всички доказателства в тяхната съвкупност води до извод за липса на реалност на доставките по спорните фактури, а издаване на документи за данъчни цели, които не отразяват действителните стопански операции и са с цел създаване на данъчно предимство.

Или в обобщение, очевидна е тенденцията за съставяне на документи, съобразно които да се създаде достатъчна убеденост у съда за начина на предаване на спорните стоки, с които оспорваният обосновава правото си на данъчен кредит, които документи, обаче при съвкупния им анализ, не могат да установяват в условията на пълно доказване осъществяването на доставка на стоки на чл. 6 от ЗДДС, предвид очевидното им съставяне с оглед нуждите на процеса, съответно наличието на констатираните по-горе противоречия в съдържащите се в тях данни. Предвид, което съдът приема, че наличието на съставените фактури, респ. липсата и наличие на съпътстващите ги документи, страдащи от съществени пороци, обсъдени по-горе, не може да обоснове извод за фактическото извършване на разглежданите доставки.

При това положение, съдът намира, че представените по делото писмени доказателства не позволяват да се направи обоснован извод за фактическо извършване на всяка една от преките доставки по начина, по който е дадена информацията за същите в първичните счетоводни документи, включително и в аспекта на конкретните страни по доставката. Следователно жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена в цялост, а РА

потвърден като правилен и законосъобразен.

В тази връзка и с оглед общия материален интерес по делото – 166 959.69 лв. – главница в размер на 150 000.00 лв. и лихва в размер на 16 959.69 лв., и като съобрази разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. на ответника на основание чл. 161 от ДОПК следва да бъдат присъдени разноски в размер на 4 199.60 лв. /четири хиляди сто деветдесет и девет лева и 60 стотинки/.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, I-во отделение, 43-ти състав на основание чл. 160 от ДОПК,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от М. Г. Т. – Управител, чрез Адвокатско дружество „Б. и Т.“ срещу Ревизионен акт №Р-22221420004692-091-001/24.02.2021 г., издаден от А. Г. М., орган възложил ревизията и М. П. Б., ръководител на ревизията, потвърден с Решение №770/17.05.2021 г., издадено от Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика", Централно управление на Национална агенция по приходите, [населено място], с който са установени задължения за ДДС и лихви за периода от 01.12.2019 г. до 31.12.2019 г. – главница в общ размер 150 000.00 лв. и начислени лихви за забава в размер на 16 959.69 лв.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] представлявано от М. Г. Т. – Управител, чрез Адвокатско дружество „Б. и Т.“ да заплати на Национална агенция по приходите - Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място] при ЦУ на НАП, юрисконсултско възнаграждение 4 199.60 лв. /четири хиляди сто деветдесет и девет лева и 60 стотинки/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: